

М. АБАДЖИЕВА

Абаджийството въ гр. Севлиево

Кога и при какви условия възниква абаджийският занаят въ гр. Севлиево, не е известно. Най-старитѣ свидетели на отлетѣлия кипящ абаджийски животъ — баща ми Иванъ Христовъ, сега на 79 год. и Христо Станчевъ на 70 г. — твърдятъ, че абаджилъкътъ съществувалъ тука отъ незапомнени времена. Възможно е той да се е оформилъ като единъ еснафъ къмъ края на 18 в., когато българското градско съсловие и другитѣ еснафски организации имали вече опредѣ-

лена физиономия. А като се взематъ предъ видъ даннитѣ на покойния нашъ професоръ Боянъ Пеневъ, че презъ първата половина на 19. вѣкъ абаджийството е било доста развито въ прибалканскитѣ градове: Сливенъ, Карлово, Калюферъ, и др. („История на новата бълг. литература“, т. III, стр. 17) — това отъ една страна и отъ друга страна, сведенията на горепоменатитѣ наши абаджии, че самитѣ тѣ поддържали живи търговски връзки съ изброенитѣ градове презъ втората половина на 19 вѣкъ, отъ дето вземали гайтанъ и шаеци, тогава съ положителностъ може да се твърди, че и въ нашия градъ тоя занаятъ ще е билъ въ сѣщото състояние, както и въ посоченитѣ градове. А логическиятъ изводъ отъ направенитѣ съпоставки е да търсимъ началниятъ животъ на абаджийството като единно тѣло къмъ края на 18 в. или въ началото на 19 в. — време, когато българскиятъ елементъ се засилва въ градоветѣ, и когато въ тѣхъ настава чувствителенъ стопански и економически възходъ.